

**50 хвилин трави
Фройд би плакав**

Ірена Карпа

50 хвилин трави Фройд би плакав

Романи

ЛЬВІВ
ВИДАВНИЦТВО СТАРОГО ЛЕВА
2025

УДК 821.161.2-31
К 26

Ірена Карпа

К 26 50 хвилин трави. Фройд би плакав [Текст] : романи / Ірена Карпа. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 448 с. — (Серія «Новітня класика»).

ISBN 978-966-448-513-2

Ірена Карпа — українська письменниця, співачка гурту «ФАКТИЧНО САМІ», журналістка, культурна дипломатка.

На час написання романів «50 хвилин трави» і «Фройд би плакав» авторці було 22 роки. Ці твори називали викличними, провокаційними й навіть революційними. Вони дивували, захоплювали, вражали, були тригерними, але точно не залишали читача байдужим. У них йдеться про жінок, які можуть сміятися і плакати, бути гранично відвертими зі собою та іншими, помилятися і давати собі право на те, чого хочуть. Ці жінки можуть усе розуміти або ні, проте вони у взаєминах з чоловіками самі керують своїм життям, хай би яким воно було.

«50 хвилин трави» — історія про кохання, етапи пошуку і становлення; тут іронія поєднана з болем, а потік свідомості стає частиною сюжету.

Роман «Фройд би плакав», який авторка написала після своєї подорожі Південно-Східною Азією, запрошує у мандрівку різними містами й культурами, а в ширшому сенсі — до пізнання себе і життя.

УДК 821.161.2-31

ISBN 978-966-448-513-2
(серія «Новітня класика»)

ISBN 978-966-448-513-2

© Ірена Карпа, текст, 2004, 2004,
© Максим Філіпенко, художнє оформлення, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

50 ХВИЛИН ТРАВИ

(КОЛИ ПОМРЕ ТВОЯ КРАСА)

I'm thoughtless

You're strengthless

— Мені так страшно... — Євка нервово потяглася по цигарку, але та миттю впала їй із рук. Коханий байдуже дивився в інший бік.

— От ти знаєш, що вони з нас зроблять? — провадила вона далі. — Е, ні, ти не знаєш, ти просто не хочеш знати... Бо тобі страшно, так?! — Євка рвучко обернулася до коханого. — Ти боїшся так, як не боявся ніхто з нас. Ти **вмієш** боятися, правда, Даню?

Він, здавалося, з невдоволенням помітив її присутність, але заговорити не спробував.

— Та ти хоч бачиш, де ми?! — не вгавала дівчина. — Ти хоч мене бачиш?!

Він радше чув її надсадний голос і відчував гарячковий запах знервованого тіла. Як усе обридло...

Коли помре твоя краса-а... — озвалось у смердючих стінах. Ця клята пісенька переслідувала з усіх радіоетерів і по волі починала доводити до сказу. Принаймні Євку з Данею, які от уже три місяці поспіль шукали порятунку. Притулку. Бодай чогось схожого.

Євка мала 19 років, руде фарбоване волосся і повну зневіру в себе.

Даня *мав* стільки само, був справжнім чорнявим красенем порівняно з Євкою, дуже рідко усвідомлював свою вроду і те, що з ним відбувається.

Їхні життя було скинуто на купу. Від купи тхнуло. Вони не мали сили відвернутися від того *смороду*.

Довкола були самі райдуги. Чорт би їх забрав.

Євка сіла на ящик. Старий будівельний мотлох уже три дні правив їм за меблі в цьому «помешканні». Вони ховалися тут, боячись навіть вийти на вулицю посцяти, від чого це життя смерділо ще сильніше. Смерділо страхом двох гидких створінь, котрі казна-чого бояться смерті.

Даня підійшов до вікна і став біля нього трохи боком: аби знадвору не побачили. Щодня о цій порі він *дивився вечір*. Це коли сонце вже зайшло, а небо ще не втопилося. У такий час найважче позбуватися спогадів. То й був маленький Данин секрет: боротися зі сподіваннями й зі спогадами. Так, особливо зі спогадами — цими потворами, що нагадують, яким ти **ВЖЕ** міг бути, **ЯКБИ НЕ...**

To be a GOOD loser. Нічогеньке гасло, правда? Від вас, отже, вимагають одного:

усміхатися,
усміхатися,
усміхатися.

Безперервно, в потрібній кількості. А головне в житті — щирість!

Євка підійшла до Дані й брудними пальцями спробувала розкрити йому повіки. Він щось сонно проказав і ще дужче замружився.

— Вони ж у тебе були зелені, правда? — зітхнула дівчина.

Свого лиця вона не бачила так довго, що вже й не намагалася згадати його. Просто спершу загубилося люстерко, а потім годі було думати про такі дурниці, як власна мармиза. Крім того, не було жодного бажання заглядати собі в очі. Усе, геть усе байдуже. Навіть страх не позбавляв цієї жакливої нудьги. Здавалося, цілий світ нею душиться. І ніхто-ніхто не хоче її викашляти чи виблювати. Отак-то. Дбаємо за своє.

* * *

«Сумні різдвяні свята в тридцять сьомім році...» М-да. Залишся там, дитинко, залишся. Забудь, що я на тебе чекаю (та й чи знаєш ти про це?), залишся там. І я легко збожжеволю. Зовсім просто. Я ніколи не вийду за межі своєї божевільні. Ти любиш це слово, я знаю. Не приїзди до мене...»

То був найпростіший спосіб пожаліти себе — помочити слізьми паплюжу долю. Даня просто **уявляв** собі, що його покинуто. Звісно ж, Євка повернеться за якийсь місяць, адже кому вона **там** потрібна? Коли вирішуєш стати невдахою, треба витримувати цей притор до кінця. Не спокуситися на ласі пропозиції зостатися за кордоном (ха-ха!) так само легко, як не розтулити пельки на іспиті з коханого предмета,

коли знаєш геть усе... Просто мовчиш, як пень, і прислухався до шурхоту сліз десь усередині, поміж своїх внутрішніх органів. Ти запустив у себе невдачу, тож одного дня це стерво проросте крізь твої вуха, ніс, горло, дупу буйним пурпуровим цвітом.

Даня відкинувся на подушку й судомно (блаженно?) зітхнув. За півтора тижня йому слід забратися з помешкання: гроші скінчилися давно. Не було навіть смісної щомісячної стипендії: Академія теж бовталась у каламутті минулого. А, пес із нею...

Даня спробував було згадати Євчині груди, та раптом збагнув, що достеменно й не знає, якої вона статі. Йому стало смішно. Часто стає смішно, коли залишаєшся на самоті. Майже **завжди** стає смішно...

Євка встала з купи шмаття і вигнула спину. Боже, як усе затерпло. Зрештою, поступове відмирання всіх органів за цих обставин здавалося цілком природним явищем... Даня спав. Спав так тихо, що, здавалося, помер. Євка чомусь зупинилася на цій думці. Смерть і кохання завжди здавалися їй нерозривними, як Шива та Вішну. Вічний коїтус.

Євка копнула ногою свій рюкзак. А тоді, подумавши, витягла з нього жовто-червоний нотатник — єдине, що лишилося з колишнього життя. У тому нотатнику було доста різноманітного лайна. Переважно оповідки чи роздуми про колишніх коханців, кілька (переважно прикрих) пригод із Данею, просто депреснякові плювки на папір... Євка розгорнула посередині.